

DT

7,62 mm czołgowy karabin maszynowy DT

Historia konstrukcji

Czołgowy karabin maszynowy DT był używany przez siły zbrojne ZSRR. Został opracowany przez Wasilija A. Diegtiariewa na bazie ręcznego karabinu maszynowego DP. Celem montażu w stanowiskach kadłubowych pojazdów Gieorgij S. Szpagin opracował jarzmo kuliste do mocowania broni (wychylenie w pionie 20 stopni, a w poziomie 30 stopni). Lufa została pozbawiona tłumika płomieni i zewnętrznej osłony. Kolbę stałą zastąpiono wysuwaną metalową, składającą się z dwóch płaskowników oraz stopki z poduszką. Do tylca przymocowany był chwyt pistoletowy.

Wariant czołgowy został przyjęty na uzbrojenie w 1929 roku pod oznaczeniem 7,62-мм танковый пулемёт системы Дегтярева обр. 1929 г.

Opis konstrukcji

Automatyka broni wykorzystuje energię gazów prochowych odprowadzanych przez boczny otwór w lufie (strzela z zamka otwartego). Ryglowanie za pomocą symetrycznych rygli wahliwych stanowiących element trzonu zamkowego. Chłodzona powietrzem lufa zaopatrzona w 4 prawoskrętne bruzdy.

Zasilanie broni z ułożonego poziomo magazynka bębnowego z trójwarstwowym ułożeniem naboju (dla zmniejszenia średnicy bębna), dostawionego od góry komory zamkowej. Celownik przeziernikowy na podwyższonej podstawie z suwakami nastawczymi był wyskalowany do 1.000 m, zaś muszkę umieszczono w otworze jarzma kulistego. Do okna wylotowego w komorze zamkowej dołączano worek na puste łuski.

Do prowadzenia ognia przeciwlotniczego karabin montowano na podstawie P-40, która znajdowała się na stropie wieży, obok wjazdu dowódcy. W takim zastosowaniu montowano duży celownik kołowy. Broń można było używać także poza pojazdem, po zamocowaniu dwójnogu z muszką umieszczoną na jego górnym wsporniku. Elementy te wchodziły w skład standardowego wyposażenia pojazdu.

Zastosowana amunicja

Magazynek o średnicy 190 mm i masie: niezaladowany 1,55 kg, zaladowany 3 kg. Naboje są wewnątrz niego ułożone w 3 warstwach. Długość łuski 54 mm.

1. Zwykła z pociskiem ciężkim 7,62-мм патроны с тяжёлой пулей образца 1930 года;

Długość naboju: 77,16 mm

Długość pocisku: 36,5 mm

Masa naboju: 25,20 g

Masa pocisku: 11,9 g

Masa ładunku miotającego: 3,1 g

Prędkość wylotowa: ok 830 m/s

Pocisk pełnopłaszczowy z ołowianym rdzeniem. W celach łatwej identyfikacji czubek pocisku był pomalowany na żółto.

2. Przeciwpancerно-zapalająca 7,62-мм патроны с бронебойно-зажигательной пулей образца 1932 года (Б-32);

Długość naboju: 77,16 mm

Długość pocisku: 37,15 mm

Masa naboju: 23,25 g

Masa pocisku: 10,25 g

Masa ładunku miotającego: 3,1 g

Prędkość wylotowa: 855 m/s

Pocisk pełnopłaszczowy ze stalowym rdzeniem i umieszczoną w przedniej części (pod płaszczem) masą zapalającą. W celach

łatwej identyfikacji czubek pocisku był pomalowany na czarno z umieszczonym pod spodem czerwonym paskiem.

W niemieckim katalogu zagranicznego uzbrojenia broni tej przydzielono oznaczenie 7,62 mm KpfwMG 320 (r).

Wrocław, REKON 2019 – Centrum Szkolenia Wojsk Inżynieryjnych i Chemicznych im. gen. Jakuba Jasińskiego

Podstawowe dane taktyczno-

techniczne

Kaliber: 7,62 mm

Amunicja: 7,62 x 54R

Masa: własna 10,3 kg, z pełnym magazynkiem 11,75 kg

Długość całkowita: z kolbą wsuniętą 970 mm, wysuniętą 1128 mm

Długość lufy: 605 mm, w tym część gwintowana 532 mm

Zasilanie: magazynek na 63 naboje

Szybkostrzelność: teoretyczna 600 strz./min., praktyczna ok. 120 strz./min.

Autor – Dawid Kałka

Bibliografia

1. Andrzej Ciepliński, Ryszard Woźniak: *Encyklopedia współczesnej broni palnej (od połowy XIX wieku)*. Warszawa: Wydawnictwo „WIS”, 1994
2. <http://www.dws-xip.pl/encyklopedia/761dt-ru/>